

Arrest

nr. 323 565 van 19 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 oktober 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, tezamen met zijn moeder en andere gezinsleden, op 7 maart 2023, een aanvraag om een visum in bij de Belgische ambassade te Islamabad, teneinde zijn broer in België te vervoegen. Deze laatste werd als vluchteling erkend op 21 september 2021 en is tot verblijf toegelaten in België.

1.2. De visumaanvragen worden op 14 oktober 2023 geweigerd. Met betrekking tot verzoeker luidt de bestreden weigeringsbeslissing als volgt:

“Aangezien de 19-jarige meerderjarige Afghaanse onderdaan zich samen met zijn moeder en diens andere kinderen bij zijn 20-jarige meerderjarige broer [S.] [M.] - RR (...), in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 Bis van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige broer ifv niet EU meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft

een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene legt geen gelegaliseerde geboorteakte noch een akte van celibaat voor. Hij bewijst ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. De referentiepersoon verklaarde nochtans in zijn asiëlinterview nog meer broers en zussen te hebben die waren achtergebleven in Afghanistan. Tevens werd er ook geen enkel bewijs van enige verwantschap aangebracht met de broer die hij wenst te vervoegen. Betrokkene kan zich daarom niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden hier toch zeer onduidelijk zijn. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Verder bevat de aanvraag ook geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel). Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van het voorgelegd medisch attest kan worden aangenomen dat hij in een goede gezondheid verkeert. We mogen hier duidelijk stellen dat zij verwacht dat België zal instaan voor zijn accommodatie, financiële ondersteuning alsook hem internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, financiële afhankelijkheid en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. Het CAW van Brussel verwijst in de uiteenzetting naar de preciaire situatie in Afghanistan voor het gezin. De moeder en haar kinderen woonden tot voor kort samen in Kabul, momenteel verblijven ze in Pakistan. Ze durven niet meer terug te keren naar Afghanistan. De overige drie zussen zouden getrouwd zijn en verblijven bij diens echtgenoten. De vader was een belangrijke generaal in het Afghaanse leger die tegen de Taliban gestreden heeft. Door diens tewerkstelling was de situatie voor het gezin naar eigen zeggen zeer gevaarlijk. Hij zou vermoord zijn door de Taliban. De vader kwam bovendien ook regelmatig op de televisie en was dus een publiek figuur. Hierdoor was het bijna onmogelijk voor het gezin om buiten te komen, laat staan dat de kinderen naar school konden gaan of werken. Het gezin is volledig financieel afhankelijk van de referentiepersoon. Daarbij aansluitend is er nog de zeer moeilijke positie van de vrouw in de Afghaanse samenleving, onder Taliban bewind. Wel valt op te merken dat aanvrager zijn identiteitskaart liet verlengen op 30/06/2021 ondanks de deiging van diezelfde regering. Het gezin legt geen enkel bewijs voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren aangaande hun preciaire humanitaire situatie. Gezien de leeftijd van de referentiepersoon, nl. 20 jaar en de tewerkstelling op interimbasis (nog geen vast contract), is het quasi onmogelijk dat die voor het ganse gezin van acht kan instaan qua levensonderhoud. De humanitaire elementen wijzen eerder op moeilijke economische omstandigheden. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld. Voor de beoordeling van art. 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden; slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden zij als strijdig met art. 3 EVRM beschouwd. Het hof van Justitie stelt bovendien dat art. 15, b van de Kwalificatierichtlijn niet volledig identiek is aan art. 3 EVRM. Het stelt dat de socio-economische en humanitaire omstandigheden slechts in aanmerking komen voor de toekenning van de status subsidiaire bescherming, indien personen hierdoor terecht komen in zeer extreme omstandigheden en die situatie het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/aministratie/easg/PLth/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easg/PLib/2022_01_EASOJ30_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_2022_0505.pdf), EASO Afghanistan Security Situation van september 2022 beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publication/202209/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf, EASO Afghanistan Security Situation van januari 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-January-2023> blijkt dat de

veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Volgens de beschikbare informatie worden werknemers van Vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd (zie Afghanistan 3 / 4 Security Situation van September 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf en Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/counliy_guidance_afghanistan-january-2023). Als iemand van één van deze groepen werd lastiggevallen of aangevallen dan was dat eerder te wijten aan een aantal factoren die verband houden met de persoonlijke of familiale achtergrond van deze mensen dan met de voormalige werkgever. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL

GENOMEN UIT DE SCHENDING VAN:

- Artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;
- Artikel 9 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (“Verblijfswet”);
- De motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

1.Eerst en vooral benadrukt verzoeker dat indien de beslissing tot weigering van de visumaanvraag van zijn moeder, [M.] [S.], wordt vernietigd, dan moeten ook de weigeringsbeslissingen van visumaanvragen van hemzelf en zijn broers vernietigd worden, aangezien dit hun feitelijke situatie fundamenteel wijzigt.

De beoordeling van de al dan niet toekenning van het humanitair visum voor verzoeker en zijn broers, gelet op de familiale situatie in het licht van artikel 8 EVRM, is immers fundamenteel afhankelijk van de beoordeling van het recht op gezinshereniging van de moeder.

2.De motieven tot weigering van de humanitair visa van verzoeker zijn identiek dezelfde als die van de beslissing tot weigering van het humanitair visum van zijn moeder.

Deze motieven zijn, net zoals voor hun moeder, volstrekt onvoldoende om de weigeringsbeslissingen te ondersteunen.

De brede appreciatiemarge die verwerende partij heeft bij de beoordeling van een aanvraag om humanitaire redenen op grond van artikel 9 Verblijfswet, ontslaat haar immers niet van de verplichting om de beslissingen te nemen na zorgvuldig onderzoek van alle elementen van het dossier, en om de beslissingen op afdoende wijze te motiveren.

Dit heeft verwerende partij in casu niet gedaan.

Eerste onderdeel

3. Op de eerste plaats blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat geen rekening werd gehouden met het geheel aan aangebrachte documenten en elementen.

Dit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.1. Zo stelt verwerende partij dat verzoeker geen gelegaliseerde geboorteakte noch een akte van celibaat voorlegt.

Het is niet geheel duidelijk welke gevolgen verwerende partij aan deze vaststelling precies koppelt...

In ieder geval houdt verwerende geen rekening met wat werd ook uiteengezet in de brief van 21/04/2023 van het CAW Brussel (stuk 3):

“Wat de afstammingsband betreft tussen [S.] [M.] en haar andere kinderen, werden de volgende stukken neergelegd:

- [S.] [B.] beschikt over een elektronische taskara en een vertaalde papieren taskara.*
- [S.] [S.], [S.] [S.] en [S.] [S.] beschikken enkel over een elektronische taskara die tevens vertaald werd (niet over een papieren versie).*
- [S.] [S.] en [Y.] [K.] beschikken enkel over een vertaalde papieren taskara.*
- [S.] [U.] beschikt enkel over vertaalde papieren taskara, een birth certificate (met foto) en een birth registration card.*

Een geboorteakte (“birth certificate” of “birth registration card”) hebben deze kinderen niet, behalve de jonge [U.]. In een artikel van Unicef van 2017 werd er gesteld dat slechts 42% van de kinderen onder de vijf jaren over een geboorteakte beschikt in Afghanistan. Deze kinderen zijn daarenboven geboren in Kapisa. Enkel [U.] is geboren in Kabul, de hoofdstad.”

Verwerende partij gaat hier volledig aan voorbij.

Het is dus duidelijk dat verwerende partij geen rekening houdt met alle relevante elementen in het dossier.

3.2. Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker niet zou bewijzen dat hij familiaal geïsoleerd zijn in Afghanistan, en dat [M.] tijdens zijn asielinterview zou hebben verklaard nog meer broers en zussen te hebben die zijn achtergebleven in Afghanistan.

Het is totaal onduidelijk over welke zussen en broers verwerende partij het hier dan wel heeft. Alle broers van verzoeker (en dus broers van [M.]) hebben samen met hem een visumaanvraag ingediend om naar België te komen. Er zijn dus geen andere broers die in Afghanistan zouden achterblijven. Nergens uit de verklaringen van [M.] tijdens zijn asielaanvraag blijkt dat hij andere broers heeft.

Wat zijn zussen betreft, heeft verzoeker in zijn visumaanvraag via de brief van het CAW Brussel duidelijk uiteengezet dat zij allen getrouwd zijn en bij hun echtgenoten wonen. Verwerende partij houdt hier gewoon geen rekening mee, maar beperkt zich tot de blote bewering dat verzoeker niet familiaal geïsoleerd is, omdat er nog andere broers en zussen zouden zijn achtergebleven, zonder te preciseren over wie het dan zou gaan.

Opnieuw beperkt verwerende partij zich tot blote beweringen zonder rekening te houden met alle elementen in het dossier. Dit getuigt van een totaal gebrek aan zorgvuldigheid.

3.3. Ook stelt verwerende partij dat verzoeker geen enkel bewijs zou hebben aangebracht van de verwantschap met zijn broer [M.] die hij wenst te vervoegen.

Nochtans heeft hij, zijn moeder en zijn broers een geheel aan documenten bij hun visumaanvraag gevoegd waaruit duidelijk blijkt dat zij wel degelijk de broers zijn van [M.]. Dit werd ook nogmaals uitvoerig uitgelegd door de juriste van het CAW Brussel in de brief van 21/04/2023 (stuk 3):

“Als bewijs van afstammingsband tussen [S.] [M.] en [S.] [M.], werden de volgende stukken neergelegd:

- Geboortecertificaat van [S.] [M.] uitgegeven door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 november 2021 met de naam van zijn moeder en vader vermeld;
- Notities persoonlijk onderhoud [S.] [M.], waarin hij zijn vader, moeder en broers vermeldt, afgeleverd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te Brussel op 14 juni 2021.
- Verklaring van de persoonlijke gegevens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming van [S.] [M.] waarin hij ook de namen van zijn familieleden vermeldt, opgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 februari 2021
- Kopie van de taskara van [S.] [M.] bevindt zich reeds in het asiëldossier met hierop de vermelding van de vader, de heer [Q.] [A.];
- Attesten van martelaarschap waarbij duidelijk vermeld wordt dat mevrouw [S.] [M.] de weduwe is van de heer [Q.] [A.] (met foto). Dit toont indirect aan dat mevrouw [S.] gehuwd was met de heer [Q.] [A.] en zodus de moeder van zijn kinderen. Op de geboorteakte van de jongste zoon, [U.], is er ook de vermelding van de vader EN moeder.

Wat de afstammingsband betreft tussen [S.] [M.] en haar andere kinderen, werden de volgende stukken neergelegd:

- [S.] [B.] beschikt over een elektronische taskara en een vertaalde papieren taskara.
- [S.] [S.], [S.] [S.] en [S.] [S.] beschikken enkel over een elektronische taskara die tevens vertaald werd (niet over een papieren versie).
- [S.] [S.] en [Y.] [K.] beschikken enkel over een vertaalde papieren taskara.
- [S.] [U.] beschikt enkel over vertaalde papieren taskara, een birth certificate (met foto) en een birth registration card.

Een geboorteakte (“birth certificate” of “birth registration card”) hebben deze kinderen niet, behalve de jonge [U.]. In een artikel van Unicef van 2017 werd er gesteld dat slechts 42% van de kinderen onder de vijf jaren over een geboorteakte beschikt in Afghanistan. Deze kinderen zijn daarenboven geboren in Kapisa. Enkel [U.] is geboren in Kabul, de hoofdstad.

Zoals u weet vermeldt de taskara enkel de band met de vader, niet die met de moeder. Ook hier verwijst ik weer naar de attesten van martelaarschap waarbij duidelijk vermeld wordt dat mevrouw [S.] [M.] de weduwe is van de heer [Q.] [A.] (met foto). Dit toont indirect aan dat mevrouw [S.] gehuwd was met de heer [Q.] [A.] en

zodus de moeder van zijn kinderen. Op de geboorteakte van de jongste zoon, [U.], is er ook de vermelding van de vader EN moeder.”

Ook heeft de juriste van het CAW uitgelegd dat deze documenten niet kunnen worden gelegaliseerd:

“De legalisatie van deze documenten is niet mogelijk gezien het feit dat zij werden verkregen na 15 augustus 2021. Dit is een beslissing van de Belgische ambassade te Islamabad. Ik verwijs hiervoor naar de website van het Agentschap Integratie en Inburgering.

Legalisatie door ambassade Pakistan:

De Belgische ambassade in Islamabad is bevoegd om documenten afgeleverd door de Afghaanse autoriteiten te legaliseren.

Op 6 juli 2022 liet het directiehoofd Personenrecht, Directie-generaal Consulaire zaken van FOD Buitenlandse Zaken weten dat er geen Afghaanse documenten meer worden gelegaliseerd door de Belgische ambassade in Islamabad. Legalisatie is niet meer mogelijk omdat uit recent ingewonnen informatie, ook bij andere EU-Lidstaten, blijkt dat er de (feitelijke) onmogelijkheid is om de herkomst, de identiteit en de bevoegdheid van de Afghaanse autoriteit die documenten afgeeft te controleren. Dit is noodzakelijk met het oog op “het bevestigen van de echtheid van de handtekening en de hoedanigheid waarin de ondertekenaar heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van de stempel of het zegel waarmee het document is bekleed.”

Verzoeker heeft dus wel degelijk een reeks aan documenten voorgelegd om de verwantschap aan te tonen, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert.

Deze motivering vindt dus geen enkele steun in het dossier, en is gewoonweg incorrect.

3.4. Voorts stelt verwerende partij dat de aanvraag geen enkel bewijs bevat van enige steun vanuit België (materieel/financieel).

Nochtans heeft verzoeker opnieuw wel degelijk het bewijs voorgelegd dat haar zoon op regelmatige basis geld opstuurt naar de familieleden om hen financieel te ondersteunen (stuk 5). Ook dit werd uitgelegd in de brief van het CAW Brussel dd. 21/04/2023:

“Ten eerste is er sprake van een hechte familieband tussen [M.] en zijn moeder en broers. Ze onderhouden sterke affectieve en effectieve banden. Zo is de familie van [M.] volledig afhankelijk van het geld dat [M.] opstuurt om in hun levensonderhoud te voorzien (zie bijlage). Ondanks het feit dat de oudere kinderen gestudeerd hebben kan niemand werken gezien de positie die hun vader bekleedde voor zijn dood. In de verklaringen tijdens de asielaanvraag van [M.] staat er te lezen dat zijn oudste broer verloofd is. Gelet op de moeilijkheden van de laatste jaren om te overleven is er nog geen sprake geweest van een huwelijk. De oudste broers van [M.] hebben ook een verklaring op eer opgesteld waarin zij bevestigen dat zij niet gehuwd zijn. Zij maken allemaal deel uit van hetzelfde gezin.” (eigen vetzetting)

Opnieuw houdt verwerende partij dus geen rekening met elementen die wel degelijk in het dossier zitten, en is de motivering dus incorrect.

Bovendien spreekt verwerende partij zichzelf tegen aangezien ze iets verder in de beslissing het volgende stelt: “Gezien de leeftijd van de referentiepersoon, nl. 20 jaar en de tewerkstelling op interimbasis (nog geen vast contract), is het quasi onmogelijk dat die voor het ganse gezin van acht kan instaan qua levensonderhoud.”

Uit deze motivering kan men afleiden dat verwerende partij wel degelijk aanvaardt dat [M.] geld stuurt naar zijn familieleden, hoewel dit niet voldoende kan zijn om het hele gezin te onderhouden. Dit is dus tegenstrijdig met de voorgaande motivering dat geen bewijs werd aangebracht van enige steun vanuit België.

Bovendien is de motivering dat het quasi onmogelijk is dat het hele gezin afhangt af van [M.] omwille van zijn leeftijd en zijn interim-werk een blote bewering die niet steunt op concrete elementen. Er wordt geen rekening gehouden met hoeveel [M.] precies verdient (d.i. ongeveer 2.000 € per maand), noch met de precieze kosten van het leven in Pakistan voor het gezin. Deze bewering is dus op niets gegrond.

Het gebrek aan zorgvuldigheid waarmee verwerende partij de aanvraag van verzoekster heeft behandeld is nogmaals duidelijk.

3.5. De bestreden beslissing stelt ook nog het volgende: "We mogen hier duidelijk stellen dat zij verwacht dat België zal instaan voor haar accommodatie, financiële ondersteuning, alsook haar internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden."

Het is verzoekster een raadsel op wat deze bewering gegrond is.

Niet alleen is deze motivering compleet tegenstrijdig, aangezien men geen internationale bescherming kan krijgen wegens moeilijke economische omstandigheden, maar bovendien wijst verwerende partij op geen enkel concreet element in het dossier dat erop wijst dat hij van België ook maar enige steun verwacht, behalve de mogelijkheid om met zijn broer [M.] herenigd te worden.

Dit volstrekt gratuite verwijt vindt dus geen enkele steun in het dossier, en is overigens helemaal overbodig.

3.6. Uit het geheel van de hiervoor vermelden concrete mankementen in de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij het dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier.

Dit is in strijd met de strijd met de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

De motivering van de beslissing vindt bovendien geen steun en het dossier en is gegrond op een correcte beoordeling van alle elementen in het dossier. De bestreden beslissing is aldus niet afdoende gemotiveerd.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429), quod non in casu.

De beslissing miskent bijgevolg de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Tweede onderdeel

4. Op de tweede plaats is de motivering in de bestreden beslissing m.b.t. eerbieding van het familieleven van verzoekster op grond van artikel 8 EVRM manifest onvoldoende.

4.1. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Volgens vaste rechtspraak van de Raad dient eerst te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).

Beide begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven" worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In de tweede plaats moet “onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).” (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016).

Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van verzoeker.

De RvV stelde in haar arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014 o.a. het volgende:

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

4.2. In casu was verwerende partij, overeenkomstig de hierboven uiteengezette overwegingen, er dus toe gehouden een correcte afweging van de concurrerende belangen uit te voeren om na te gaan of een positieve verplichting op haar rust om verzoeker toe te laten zijn familie- en gezinsleven op het Belgisch grondgebied verder te zetten en zijn broer te vervoegen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een redelijke belangenafweging werd gemaakt, rekening houdend met alle elementen van verzoekers individuele situatie.

De juriste van het CAW Brussel had nochtans in haar brief van 21/04/2023 concrete elementen aangebracht om aan te tonen dat het recht op gezinsleven van verzoeker vereiste dat hij samen met zijn moeder en broers zijn broer [M.] zou kunnen vervoegen in België (stuk 3).

Namelijk:

“Ten eerste is er sprake van een hechte familieband tussen [M.] en zijn moeder en broers. Ze onderhouden sterke affectieve en effectieve banden. Zo is de familie van [M.] volledig afhankelijk van het geld dat [M.] opstuurt om in hun levensonderhoud te voorzien (zie bijlage).

Ondanks het feit dat de oudere kinderen gestudeerd hebben kan niemand werken gezien de positie die hun vader bekleedde voor zijn dood. In de verklaringen tijdens de asielaanvraag van [M.] staat er te lezen dat zijn oudste broer verloofd is. Gelet op de moeilijkheden van de laatste jaren om te overleven is er nog geen sprake geweest van een huwelijk. De oudste broers van [M.] hebben ook een verklaring op eer opgesteld waarin zij bevestigen dat zij niet gehuwd zijn. Zij maken allemaal deel uit van hetzelfde gezin.

Momenteel verblijft het hele gezin ook in afwachting in Pakistan. Nu ze eindelijk de grens met Pakistan zijn over geraakt, durven ze in geen geval terug te keren naar Afghanistan. In de geest van artikel 8 EVRM is de nauwe gezinsband en de band van afhankelijkheid tussen de gezinsleden immers cruciaal bij het afbakenen van het recht op gezinshereniging.

Het zou een groot gebaar van menslievendheid uitmaken vanwege de Belgische overheid, moest het gezin van [M.] herenigd kunnen worden op Belgisch grondgebied. Zo kunnen zij hun gezinsleven verderzetten. Anders besluiten zou ook een schending uitmaken van artikel 3 van Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens omdat het psychisch lijden van [M.] gecombineerd met de precare situatie in Afghanistan voor de andere leden van het gezin, een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van dit artikel. Hierbij haal ik ook aan dat [M.] erkend werd als vluchteling waarbij hij beschermingsmotieven inriep die van toepassing waren op het hele gezin. Ik citeer hiervoor ook een stuk uit het gehoorverslag

“Kunt u nog eens samenvatten, om welke reden zouden Daesh en de Taliban u op dit moment willen vermoorden? Gewoon omdat mijn papa heel veel keren tegen die groeperingen heeft gevochten, daarom willen ze mij vermoorden. Als zij nu de kans krijgen om iemand van ons te vermoorden – als het over mij gaat of mijn broer – dan gaan ze die kans zeker benutten. Momenteel leven zij in een zeer moeilijke situatie in Afghanistan. Ik heb nog steeds heel veel schrik en angst voor de veiligheid van mijn broers en mijn mama. Ik ben vertrokken, het is niet zo simpel voor mijn familie.”

In dit kader verwijs ik ook naar het begeleidingsattest van zijn sociaal werker bij het CAW, de dienst woonbegeleiding:

“[M.] was danig hopeloos, voornamelijk omdat hij zijn familie in Afghanistan niet kon helpen. Dat is ook de reden dat hij zijn opleiding als hulpkok bij Don Bosco vroegtijdig heeft stopgezet. Hij wou zo vlug mogelijk geld verdienen om naar zijn familie te sturen. ...

Het lot van zijn familie in Afghanistan en de moeilijkheden om het dossier van familiehereniging rond te krijgen, doordat de documenten niet of moeilijk te bekomen zijn, baart hem duidelijk veel stress!”

Ten tweede wens ik aan te halen dat artikel 8 EVRM geen absoluut recht vormt. Bij de beoordeling van een eerste aanvraag tot verblijf, moet er nagegaan worden of de overheid de positieve verplichting heeft om het gezinsleven van de persoon in kwestie te behouden en voort te zetten. Er moet daarbij een juist evenwicht gemaakt worden tussen de individuele belangen van de aanvrager en de publieke belangen van de samenleving. Indien deze evenwichtsoefening uitwijst dat dergelijke positieve verplichting bestaat, leidt een weigering van de aanvraag tot een schending van artikel 8 EVRM.

Rechtspraak van het EHRM bepaalt dat de kwestie of er objectieve belemmeringen bestaan om een gezinsleven te leiden in het herkomstland (zoals in casu het geval is), een cruciale factor is die in rekening moet worden gebracht bij het maken van het evenwicht tussen enerzijds het algemeen belang van de overheid in kwestie om een migratiebeleid door te voeren en anderzijds het individueel belang en het recht op gezinshereniging van [M.].

[M.] werd gedwongen zijn land te ontvluchten omdat de situatie gezien het beroep van zijn vader te gevaarlijk was geworden. [M.] overleefde een beschieting vlak bij zijn huis, net zoals zijn broer [S.] (zie foto's).

Door de situatie in Afghanistan en wat er in het verleden is gebeurd, bevindt [M.] zich in de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar het herkomstland om daar zijn gezinsleven met zijn moeder en broers verder te zetten. Anders besluiten zou een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. Gezien hij Afghanistan ontvlucht is, is een hereniging met zijn familie in België de enige humane manier om zijn recht op gezinsleven adequaat verder te zetten. Ik vraag dit sterk te laten doorwegen in de afweging van de verschillende belangen die hier spelen.

Ten slotte wens ik nog te benadrukken dat het hier gaat om familieleden van erkend vluchtelingen. De omstandigheden waarin vluchtelingen ongewild gescheiden worden van familieleden, nopen tot een uitzonderlijke en soepele behandeling van het recht op gezinshereniging.”

De motieven van de bestreden beslissing m.b.t. art. 8 EVRM gaan helemaal niet in op al deze elementen, maar beperken zich toch een louter theoretische uiteenzetting van algemene principes.

Uit niets blijkt dat een werkelijke belangenafweging werd gemaakt, en met name dat rekening werd gehouden met het feit dat het familieleven tussen [M.] en zijn familie niet kan worden voortgezet in Afghanistan, aangezien hij het land verlaten heeft uit vrees voor zijn leven en erkend werd als vluchteling in België. Deze omstandigheden waarin hij ongewild gescheiden werd van zijn familieleden, nopen bovendien tot meer soepelheid in de afweging van belangen.

Het enig concreet element dat wordt aangevoerd, is de bewering dat de aanvraag geen enkel bewijs zou bevatten van enige steun vanuit België (materieel/financieel). Zoals hierboven reeds werd aangehaald (punt 2.4.), is deze stelling echter manifest incorrect, aangezien wel degelijk bewijzen van overschrijvingen werden gevoegd aan de aanvraag. Het is dus evident dat dit element alleen niet afdoende is als belangenafweging onder art. 8 EVRM.

Bij het nemen van de weigeringsbeslissing werden de individuele en concrete omstandigheden van verzoeksters situatie dus niet voldoende onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing manifest in strijd is met het recht op een gezins- en familieleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Derde onderdeel

5. Ten slotte is ook de motivering m.b.t. de toetsing aan artikel 3 EVRM manifest onvoldoende.

Verwerende partij verwijt aan verzoeker dat hij geen enkel bewijs zou voorleggen met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie, en dat het niet onredelijk is om van hem te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren aangaande haar precare humanitaire situatie.

Dit is andermaal het bewijs dat verwerende partij de aanvraag niet op zorgvuldige wijze heeft onderzocht, aangezien de beslissing volledig voorbijgaat aan alle omstandigheden van zijn specifieke situatie die er duidelijk op wijzen dat hij in Afghanistan in gevaar is. Namelijk:

- Dat zijn vader een generaal bij het Afghaans leger was, en werd vermoord door de Taliban, zoals bevestigd door de voorgelegde overlijdensakte;*
- Dat zijn broer [M.] erkend werd als vluchteling in België om die reden;*
- Dat zijn oudste broer [S.] werd beschoten door de Taliban;*
- Dat er momenteel een acute humanitaire crisis gaande is in Afghanistan.*

Deze elementen bevinden zich allemaal in het administratief dossier van verzoeker. Ook deze elementen werden uitvoerig opgenomen in de begeleidende brief van de juriste van het CAW Brussel (stuk 3):

“De moeder en broers van [M.] woonden tot voor kort samen in Kabul (momenteel verblijven ze in Pakistan. Ze durven niet meer terug te keren naar Afghanistan). Zijn drie zussen zijn getrouwd en wonen bij hun echtgenoten. Gezien de vader van [M.] een belangrijke generaal was in het Afghaanse leger die tegen de Taliban gestreden heeft, was de situatie voor het gezin van [M.] zeer gevaarlijk. Ik verwijs hiervoor opnieuw naar de notities van het persoonlijk onderhoud (p12 ev) waar de problemen voor de familie worden uitgelegd. Zijn vader kwam bovendien ook regelmatig op de televisie en was dus een publiek figuur. Hierdoor was het bijna onmogelijk voor het gezin om buiten te komen, laat staan dat de kinderen naar school konden gaan of werken. Het gezin is dan ook volledig afhankelijk van het geld dat [M.] naar zijn familie kan sturen. Daarnaast staat [M.] ook dagelijks in contact met zijn familie, die het momenteel zeer moeilijk hebben.

Afghanistan kent momenteel een ineenstorting van haar economie en er heerst een humanitaire crisis van ongekende omvang. Volgens de VN kampt de helft van de Afghaanse bevolking oftewel 22,8 miljoen mensen met acute honger.

Ter conclusie, gezien de uiterst precare situatie waarin zijn familie zich bevindt, wil [M.] zijn moeder en broers zo snel mogelijk verwelkomen in België zodat het gezin een veilige duurzame toekomst kan uitbouwen.”

Dat verzoeker geen bewijs zou hebben voorgelegd van zijn eigen specifieke situatie is dus manifest onjuist, en vindt totaal geen steun in het dossier.

Het is eerder verwerende partij die zich beperkt tot een algemene uiteenzetting over de veiligheidssituatie in Afghanistan, zonder ook maar enigszins de individuele elementen van verzoekers dossier aan te halen of in rekening te nemen. Zo verwijst verwerende partij naar verschillende rapporten aangaande de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, en geeft het een theoretische uiteenzetting over art. 3 EVRM, maar maakt niet eens melding van het feit dat [M.] erkend werd als vluchteling omwille van de activiteiten van zijn vader bij het Afghaans leger.

Het enige individueel motief dat verwerende partij aanvoert, is deze zin: “Wel valt op te merken dat aanvrager haar identiteitskaart liet verlengen op 09/06/2021 ondanks de dreiging van diezelfde regering.”

Dit element alleen is volstrekt onvoldoende om het gevaar voor verzoeker in Afghanistan in twijfel te trekken, in het bijzonder gezien zijn broer [M.] werd erkend als vluchteling om redenen die hem ook in gevaar brengen. Verwerende partij kan deze elementen niet in twijfel trekken zonder de beslissing van het CGVS te miskennen.

Aangezien deze motivering niet steunt op een correcte beoordeling van alle elementen in het dossier, is de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende gemotiveerd.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht immers in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429), quod non in casu.

De beslissing miskent bijgevolg de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel is gegrond in zijn geheel.”

2.1.2. In het eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat zijn moeder eveneens een visumaanvraag indiende. Verzoeker betoogt dat tegen de beslissing tot weigering van de visumaanvraag van zijn moeder een afzonderlijk beroep werd ingediend (gekend bij de Raad onder het nummer RvV 305.014), zodat, in het geval van vernietiging van die beslissing, ook de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoeker moet worden vernietigd.

De Raad merkt op dat dit niet noodzakelijk het geval is. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de moeder van de referentiepersoon (verzoekers jongere broer), een visumaanvraag indiende met het oog op gezinshereniging, als ouder van een begunstigde van een internationale beschermingsstatus die als minderjarige naar België kwam; op grond van artikel 10, §1, 7°, van de vreemdelingenwet (dat de omzetting vormt van artikel 10 van de Gezinsherenigingsrichtlijn). De verzoeker in de huidige zaak kan niet steunen op een recht op gezinshereniging overeenkomstig artikel 10 van de vreemdelingenwet. Het is in de huidige zaak niet betwist dat de visumaanvraag een humanitair visum betreft, overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet. De overheid beschikt daarbij over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. Al zijn er geen specifieke regels die deze appreciatiebevoegdheid reguleren, zal de overheid daarbij rekening moeten houden met ruimere rechtsregels, zoals artikel 8 van het EVRM.

In het verlengde van dit betoog voert verzoeker in het tweede onderdeel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De huidige zaak betreft een meerderjarige man die zijn broer in België wil vervoegen. De broer is in België aangekomen in 2020 en is inmiddels ook meerderjarig. Zij zijn aldus beiden meerderjarig en leven reeds meerdere jaren van elkaar gescheiden. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Een afhankelijkheidsband tussen volwassen broers wordt alleen erkend als er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden zoals zorgafhankelijkheid, financiële noodzaak of psychologische noodzaak. Een gewone broederrelatie valt niet onder artikel 8 EVRM. (Kumari t. Nederland, EHRM beslissing 10 december 2022).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) beschouwt gezinsleven onder artikel 8 EVRM normaal gesproken als beperkt tot het kerngezin (ouders en minderjarige kinderen). Voor volwassen familieleden (zoals ouders en volwassen kinderen of volwassen broers en zussen) geldt dat zij geen automatisch recht op gezinsleven hebben, tenzij er bijkomende afhankelijkheidsbanden bestaan die verder gaan dan normale emotionele banden (*Slivenko t. Letland [GK], 2003*).

Om een afhankelijkheidsband te erkennen tussen volwassenen, hanteert het Hof verschillende criteria. Zorgafhankelijkheid is het belangrijkste: als een familielid een ernstige medische aandoening heeft en continu afhankelijk is van een ander familielid voor dagelijkse zorg, kan dat een gezinsband vormen. Zo werd een afhankelijkheidsrelatie erkend in gevallen van een volwassen kind dat paraplegisch werd (*Emonet e.a. t. Zwitserland, 2007*), een volwassene met het syndroom van Down die volledig wilsonbekwaam was (*Bierski t. Polen, 2022*), en een bejaarde vader met ernstige depressie en autisme die volledig afhankelijk was van zijn zonen (*I.M. t. Zwitserland, 2019*). Daarentegen werden aandoeningen zoals diabetes, astma of paranoïde schizofrenie niet als voldoende ernstig beschouwd om een afhankelijkheidsband aan te nemen (*A.W. Khan t. VK, 2010; Konstatinov t. Nederland, 2007; Savran t. Denemarken, 2021*).

Ook financiële afhankelijkheid kan een rol spelen, maar enkel wanneer een volwassene economisch volledig afhankelijk is en er geen realistisch alternatief bestaat. In *Kwakyee-Nti en Dufie t. Nederland (2000)* stelde het Hof vast dat de volwassen kinderen niet financieel afhankelijk waren van hun ouders, wat betekende dat er geen sprake was van gezinsleven. Bovendien oordeelde het Hof dat financiële steun op afstand in veel gevallen een voldoende alternatief is (*Berisha t. Zwitserland, 2013; Senchishak t. Rusland, 2014*). Naast zorg- en financiële afhankelijkheid speelt soms ook emotionele en sociale afhankelijkheid een rol. Dit is uitzonderlijk het geval wanneer er geen andere familieleden meer overblijven (*F.N. t. VK, 2013*). Normale emotionele banden tussen volwassen familieleden volstaan echter niet om een afhankelijkheidsrelatie aan te nemen (*S. en S. t. VK, 1984; Nessa e.a. t. Finland, 2003*). Een belangrijke uitzondering geldt voor jonge volwassenen die nog bij hun ouders wonen en nog geen eigen gezin hebben. In dergelijke situaties wordt afhankelijkheid soms verondersteld, zoals in *Maslov t. Oostenrijk (2008)* en *Savran t. Denemarken (2021)*. Samengevat erkent het EHRM gezinsleven tussen volwassen familieleden alleen bij bijkomende afhankelijkheidsbanden. De meest doorslaggevende factor is zorgafhankelijkheid, terwijl financiële en emotionele afhankelijkheid slechts een aanvullende rol spelen. Elke zaak wordt individueel beoordeeld, waarbij het Hof kijkt naar de specifieke omstandigheden van de betrokken familieleden.

Uit het betoog van verzoeker blijkt niet dat er *in casu* sprake zou zijn van bijzondere elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn broer, die de gewone affectieve banden tussen broers zouden overstijgen.

Verzoekers betoog met betrekking tot de Afghaanse documenten die de familiebanden moeten aantonen, is niet gericht op de beoordeling in de huidige zaak, maar lijkt eerder betrekking te hebben op de weigering van het verzoek om gezinshereniging van de moeder, in de reeds genoemde zaak RvV 305 014. Verzoekers betoog in dit verband doet geen afbreuk aan de motieven van de thans bestreden beslissing. Immers, zelfs indien de familiale banden tussen verzoeker en zijn broer in België worden aangenomen, doet dit geen afbreuk aan het motief dat er niet afdoende humanitaire elementen zijn die de afgifte van het humanitair visum kunnen rechtvaardigen. Ondanks verzoekers kritiek is het motief dat hij in het land van herkomst niet familiaal geïsoleerd is, aangezien er meerdere broers en zussen aanwezig zijn, correct. Verzoeker geeft zelf aan dat hij drie zussen heeft in Afghanistan die gehuwd zijn en de huidige aanvraag werd niet alleen tegelijkertijd ingediend als de aanvraag van zijn moeder en drie minderjarige broers, maar ook samen met nog drie andere meerderjarige broers van verzoeker.

Er wordt ook gemotiveerd dat er geen bewijs is van financiële of materiële steun, noch van een medische problematiek. Er werden visumaanvragen ingediend voor acht personen (enerzijds de moeder en drie minderjarige broers, anderzijds voor vier meerderjarige broers, waaronder verzoeker). De bestreden beslissing motiveert dat het niet aannemelijk is dat de persoon in België, een twintigjarige die interim-arbeid verricht, zou instaan voor het gezin van acht personen. Dit wordt betwist door de verzoeker, die in zijn middel verwijst naar geldtransacties van de referentiepersoon aan zijn gezin. De Raad acht het geenszins onmogelijk dat de broer in België zijn familie in Afghanistan financieel heeft geholpen. Daaruit volgt echter niet dat de vier broers, die meerderjarig zijn, in goede gezondheid en niet familiaal geïsoleerd zijn, niet in staat zouden zijn in Afghanistan een inkomen te verkrijgen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er sprake is van een band van afhankelijkheid van zijn broer die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing motiveert daarnaast dat niet blijkt dat de socio-economische omstandigheden de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM zouden bereiken.

In het derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat artikel 3 van het EVRM geschonden wordt. Hij verwijst naar de situatie in Afghanistan, het feit dat zijn broer als vluchteling erkend werd omwille van het feit dat verzoekers vader generaal was onder het voormalige regime en hierom gedood werd.

De bestreden beslissing is het resultaat van een visumaanvraag, ingediend door verzoeker. Waar verzoeker zich beroept op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) moet worden gewezen op artikel 1 van het EVRM, dat bepaalt: *“De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.”*

De uitoefening van rechtsmacht is derhalve een noodzakelijke voorwaarde, meer nog een *conditio sine qua non*, die vervuld moet zijn vooraleer een Verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld voor handelingen of nalatigheden die hem toerekenbaar zijn en aan de oorsprong liggen van de beweerd schending van de rechten en vrijheden gewaarborgd in het Verdrag (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 AISkeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Het EHRM heeft het begrip rechtsmacht in hoofdzaak een territoriale invulling gegeven. Verzoeker, die zich niet op het Belgische grondgebied bevindt, toont niet aan dat hij *in casu* onder de territoriale rechtsmacht van de Belgische staat ressorteert. Het louter nemen van een weigeringsbeslissing in antwoord op een visumaanvraag, volstaat niet opdat hiervan sprake zou zijn. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn, die alsnog zouden kunnen leiden tot de conclusie dat de Belgische staat extraterritoriale rechtsmacht ten aanzien van hem uitoefent. Aangezien verzoeker niet aantoont dat de Belgische staat enige rechtsmacht, in de zin van artikel 1 van het EVRM, ten aanzien van hem uitoefent, kan hij de verantwoordelijkheid van de Belgische overheid, in het licht van artikel 3 van het EVRM, niet inroepen (EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, M.N. e.a. t. België). Hij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op deze bepaling in het onderhavige beroep.

Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Genomen uit de vaststelling dat de beslissing een substantieel vormgebrek vertoont, en van de onmogelijkheid om na te gaan of de beslissing werd genomen door een bevoegde persoon.

Verzoeker merkt op dat de aan hem ter kennisgegeven beslissingen niet alleen niet ondertekend is, maar de naam van de ambtenaar en zijn functie binnen de Dienst Vreemdelingenzaken niet eens vernoemen. Men kan bijgevolg niet nagaan of de beslissing door een bevoegde ambtenaar is genomen. Dit vormt een substantieel vormgebrek, die het onmogelijk maakt om wettelijk te controleren wie de werkelijke auteur is van de bestreden beslissing en of deze hiertoe de vereiste bevoegdheid heeft.

De Raad van State bevestigt ook dat het gebrek aan ondertekening van een beslissing een substantieel vormgebrek vormt dat de vernietiging van de beslissing rechtvaardigt (RvS 4 april 2018, nr. 12.781):

“La signature apposée sur un acte administratif est destinée à pouvoir en déterminer le ou les auteurs. Le signataire de l’acte en assume la responsabilité en qualité d’auteur. Il résulte de cette circonstance que l’identification de l’auteur d’un acte administratif constitue le préalable à la vérification de sa compétence à pouvoir adopter l’acte en cause. Dès lors que le défaut de signature d’un acte a comme conséquence d’empêcher d’en identifier l’auteur, c’est à bon droit que le juge administratif en déduit un moyen d’office pris de l’incompétence de l’auteur de l’acte attaqué. La première branche du moyen n’est dès lors manifestement pas fondé. »

Vrij vertaald:

“De handtekening onder een administratieve handeling is bedoeld om de auteur(s) ervan te identificeren. De persoon die de handeling ondertekent, neemt er als auteur de verantwoordelijkheid voor op zich. Uit deze omstandigheid volgt dat de identificatie van de auteur van een administratieve handeling een eerste vereiste is om zijn of haar bevoegdheid om de handeling in kwestie vast te stellen, te verifiëren. Aangezien het niet-ondertekenen van een handeling tot gevolg heeft dat de auteur ervan niet kan worden geïdentificeerd, leidt de administratieve rechter daaruit terecht een middel af dat ambtshalve is gebaseerd op de onbevoegdheid van de auteur van de bestreden handeling. Het eerste onderdeel van het middel is dus kennelijk ongegrond.”

Ook Uw Raad oordeelt dat het ontbreken van de ondertekening van de administratieve beslissing een substantieel vormgebrek vormt.

In arrest nr. 187.096 van 19 mei 2017 stelt Uw Raad het volgende:

“De Raad wijst er op dat elk optreden van een overheid zijn oorsprong dient te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij werd opgesteld door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing heeft getroffen. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig is bewezen dat de bevoegde ambtenaar de beslissing heeft getroffen.

De Raad stelt samen met verzoeker vast dat de bestreden beslissing, zoals deze verzoeker ter kennis werd gebracht en is opgenomen in het administratief dossier, niet is ondertekend en dit noch manueel noch elektronisch. Geen enkele handtekening staat vermeld op het zogenaamde beslissingsformulier zoals dit is opgenomen in het administratief dossier.

De loutere vermelding “Voor de Minister: B.B.. Attaché” en het gegeven dat deze zelfde naam in het administratief dossier op het beslissingsformulier figureert laat niet toe zonder meer vast te stellen dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan voornoemde attaché, aangezien noch op de bestreden beslissing noch op het beslissingsformulier een handmatige dan wel elektronische handtekening staat en de vermelding van deze naam en hoedanigheid in wezen door eender wie kan zijn aangebracht zonder dat blijkt dat deze persoon effectief is tussengekomen of de uiteindelijke beslissing heeft genomen.

De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat de in casu bestreden beslissing een substantieel vormgebrek vertoont (RvS 8 mei 2009, nr. 193.106) waardoor hij niet in de mogelijkheid is wettelijk te controleren wie de werkelijke auteur is van de bestreden beslissing en of deze hiertoe de vereiste bevoegdheid heeft.”

Het staat dus vast dat het ontbreken van ondertekening van de bestreden beslissing ertoe leidt dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld door wie de beslissingen genomen zijn, en dus of deze persoon bevoegd was om een dergelijke beslissing te nemen. Dit vormt een substantieel vormgebrek.

In casu wordt niet eens melding gemaakt van de naam en functie van de ambtenaar die de beslissing heeft genomen, waardoor het volstrekt onmogelijk is om na te gaan wie de beslissing heeft genomen en of deze persoon wel de nodige bevoegdheid had om de bestreden beslissing te nemen. Hierdoor kan Uw Raad zijn wettigheidstoets ook niet naar behoren uitvoeren.

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing een substantieel vormgebrek vertonen.

Het middel is gegrond en de beslissingen moeten worden vernietigd.”

2.2.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing en de kennisgeving niet werden ondertekend, doch enkel op niet gekende datum door de consul voor ontvangst werd afgestempeld en dat een beslissing slechts rechtsgeldig en authentiek is mits ondertekening van de beslissingnemende overheid.

De Raad merkt echter op dat verzoekers kritiek betrekking heeft op de kennisgeving van de bestreden beslissing. Deze kennisgeving vermeldt als afzender de Belgische ambassade te Islamabad en draagt een stempel van de ambassade. Verzoeker betwist niet dat de kennisgeving authentiek is.

De bijlage bij deze kennisgeving bevat de eigenlijke motivering van de bestreden beslissing, vermeldt het dossiernummer van de beslissing, maar niet de auteur van de beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat er zich een “synthesenota/visa” bevindt, aangemaakt door administratief assistent “[D.] [V.]” Daaronder staat de vermelding “*Beslissing: weigering humanitair visum 17-10- 2023*, gevolgd door een digitale handtekening, “[R.] [C.], *attaché*”. Het administratief dossier bevat ook een “beslissingsformulier” dat door dezelfde ambtenaar werd “gevalideerd”.

De niet-ondertekening van een ter kennis gebracht afschrift van de bestreden beslissing tast op zich de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing echter niet aan (RvS 4 november 1999, nr. 83.278). Een handtekening is namelijk geen vereiste opdat een administratieve rechtshandeling rechtsgeldig zou zijn, nu dergelijke rechtshandelingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (cf. RvS 23 september 1992, nr. 40.466). Dat de handtekening dus een vormvereiste is zonder dewelke de bestreden beslissing niet rechtsgeldig, authentiek of officieel is zoals verzoeker meent te kunnen stellen, kan derhalve niet worden bijgetreden. Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing is genomen door “[R.] [C.], *Attaché*”. De naam en functie van de persoon die de beslissing in naam van de Staatssecretaris heeft genomen, is dus gekend, en de verzoeker kon, indien nodig, de bevoegdheid van de steller van de akte nagaan. Verzoeker toont verder ook niet aan op welke wijze zijn belangen zouden zijn geschaad door het loutere feit dat de beslissing niet werd ondertekend.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

D. D'HONDT

C. VERHAERT